

Demenskoordinatoren

- mellem specialisten og håndværkeren i Aarhus Kommune

På baggrund af det seminar jeg holdt på sidste årskursus, er jeg blevet bedt om at beskrive, hvor langt vi er nået med udvikling af området i Aarhus Kommune. Allerførst må jeg sige, at mit oplæg ikke var udtryk for, hvad vi havde eller har tjek på i Aarhus. Det var et oplæg, som afspejlede min egen undren, spørgsmål og mine anbefalinger. Som jeg også sagde, så var formålet, at deltagerne skulle forstyrres på den gode måde, så de tog refleksioner og undren med hjem. Blandt deltagerne var også demenskoordinatorerne fra Aarhus Kommune – så jeg kom også til at forstyrre mine egne kollegers tanker om demenskoordinatorens rolle.

Noget af det, vi i Aarhus imidlertid har fået på plads i forbindelse med den nye organisering, er job- og funktionsbeskrivelse for demenskoordinatoren. Den er vi meget tilfredse med, forstået på den måde, at den nok er ret detaljeret, men på den måde at opgaverne beskrives organisatorisk. Det gør, at demenskoordinatoren dels kan finde ud af, hvad der forventes af hende, dels understreger det, at en demenskoordinator i Aarhus Kommune er en *stillingsbetegnelse*, det er en defineret funktion i organisationen. At der så samtidigt stilles krav om uddannelse

til demenskoordinator, er alene for at sikre fagligt niveau.

At arbejde med kvalitetscirkler har demenskoordinatorerne sikkert altid gjort hver på deres måde: De har jo som kompetente fagpersoner forholdt sig til, hvad der lykkes og ikke lykkes i deres hverdag.

Forskellen for mig er, at vi nu som team taler højt om det og beslutter, hvordan nye faglige handlinger skal kvalitetstjekkes. Som eksempel er der for nylig blevet oprettet en telefonisk rådgivning sent om eftermiddagen for at nå dem, som er på arbejdsmarkedet. Forinden var formålet velbeskrevet, og der blev udarbejdet et lille nemt notatark, hvor demenskoordinatoren blandt andet noterer, om der er blevet givet tilladelse til, at hun ringer op nogle uger senere og hører om den rådgivning, der er blevet givet, har været den rigtige.

Forskellen fra tidligere er, at det ikke længere er den enkelte demenskoordinator, der skal afgøre med sig selv, om det er vigtigt at ringe op – der ligger nu en retningslinje for, hvordan der altid følges op, så kvaliteten af rådgivningen kan sikres. En lille nem forandring af en hverdagspraksis, men en forandring i forhold til at tænke bevidst kvalitetssikrende og – udviklende.

hold til at tænke bevidst kvalitetssikrende og – udviklende.

Der er udvikling i anvendelsen af validerede undersøgelsesredskaber i DemensCentrum Aarhus, som er betegnelsen for den samlede specialindsats i Aarhus. Her tænker jeg især på redskaber med fokus på færdigheder og triv-

sel. Det er imidlertid en udfordring at finde redskaber, som også kan rumme svære demensforandringer, og som er nemme at udføre. Det sidste er en præmis i en praksis, hvor timerne skal udnyttes super effektivt.

Her er det min pointe, at demenskoordinatoren nok skal være metodebevidst men ikke opfinde hele verden selv. Hos os afprøver vi aktuelt et undersøgelsesredskab (et screeningsredskab), dels blandt ergoterapeuter i specialplejeboligerne, dels i et udekørende rådgivende team, som rummer sygeplejerske og ergoterapeut. Hvis redskabet fungerer, kan demenskoordinatorerne på den baggrund vælge at bruge det samme.

Jeg talte om kliniske retningslinjer på årskurset og sagde, at det skulle vi ikke have i traditionel forstand. Hvis jeg holdt oplægget i dag, ville jeg sige, at retningslinjer på den socialfaglige del / den hverdagslivsorienterede del af demensområdet bestemt skulle hedde noget andet! Metodestramheden skal vi have, men der er brug for at understrege, at der er forskel på egentlige sundhedsydelse og på "hverdagslivsydelser". Begge dele er lige vigtige.

Og så er der brug for, at vi på tværs af fagene i Aarhus Kommune definerer, hvad vi mener med en vejledning, en forløbsbeskrivelse og en procedure – for de anvendes forskelligt fagene imellem.

På førstedagen af årskurset sagde jeg, at en vision var at strække ud efter stjernerne. Dem har vi bestemt ikke fået fat i endnu - men vi arbejder på sagen.

Foto: "Alenemand", © Gitte Lauritsen og www.foto-arkiv.dk